

Spirende gartner på Sørlandet

Af Ida Marie Moos Jespersen, gartner elev i Norge

En aften i marts står jeg med mit liv pakket ned i en lille Ford Ka og tager afsked med min familie, kæreste og alt det, jeg kender. Jeg ved, at det er nødvendigt og på tide at rive rødderne op og slå dem ned et andet sted. Starte et nyt og spændende eventyr.

Mine ben er som gele, og jeg kan mærke gråden sidde som en tæt klump i halsen, da jeg vinker farvel til dem alle sammen. Lidt klodset forsøger jeg at bakke bilen ud ad indkørslen, og det går op for mig, hvad jeg har gang i. En følelse af mod strømmer ind over mig efterfulgt af en nervøsitet. En nervøsitet fordi det slår mig, at jeg skal køre 2,5 time fra Vejle til Hirtshals, og det vil være synd at kalde mig elitebilist. Nårh ja, jeg er måske lidt ekstra nervøs, fordi jeg flytter til et nyt land, skal bo med nogle mennesker, jeg aldrig har mødt, og jeg skal starte i lære på min drømmeelevplads.

Lad det spire

Gartnerfaget har reddet mit liv. Sådan kan det i hvert fald føles, når jeg kigger tilbage på, hvem jeg var, og hvordan jeg havde det, før

jeg startede på uddannelsen. Jeg var gået i stå og havde ingen retning. En blomst der ikke blev vandet og langsomt visnede, så jeg tog en beslutning og tænkte: Hvad vil jeg? Starte på en frisk! Så jeg såede et frø og langsomt begyndte det frø at spire. Jeg vidste, at jeg havde brug for at finde noget, der gav mening, så jeg stillede mig selv det simple spørgsmål: Hvad gør mig glad? Og af det kom der et simpelt svar:

At få frisk luft, bruge mine hænder og krop, gøre en forskel – både for mennesker og for naturen. For naturen klarer sig fint uden mennesker, men vi klarer os ikke uden den. Samtidig kunne jeg komme på mit livs rejse både fysisk, personligt og fagligt.

Første spadestik

Nu er jeg ikke troende, men da færgen kom i havn i Kristiansand, bad jeg en lille bøn. Både en bøn for mig selv og de andre bilister. Det ville tage mig en time fra færgen til Solbakken, og det var den længste time i mit liv, men helt uden problemer drejede jeg af motorvejen mod Lindland Songe, og jeg blev meget betaget af den norske natur, hvor jeg slingrede mig gennem et landskab med høje fjelde, fyrretræer og store søer.

Jeg trillede op ad en lille grussti, det var den første forårsdag, solen skinnede og der lå stadig sne. På Solbakken blev jeg etableret på det hyggeligste lille værelse med udsigt til skoven.

Solbakken

Det med at bo med andre ligesindede mennesker fungerer bedst for mig, og jeg følte mig som verdens heldigste gulerod, da jeg via en "fnn.no-annonce" faldt over Solbakken.

”Jeg bliver meget motiveret af at arbejde med hele holdet på planteskolen og suger al den viden til mig, jeg kan”

To skønne musikere havde købt et 100 år gammelt hus med skoven som nabo og 5 min. til søen, og de søgte en, der ville leje et værelse i deres kreative fællesskab. De havde en stor overgroet have, som de havde mange planer for; et projekt jeg virkelig så frem til at være en del af.

At jeg senere skulle finde ud af, at den kvinde, som boede der før, var gartner og har skrevet bøger og lavet tv-programmer om hendes urtehave, og at det er selvsamme have, jeg nu kan gå på opdagelse i og tage alt det, jeg lærer på min elevplads med hjem til og fortsætte min faglighed, hvor jeg bor, er jo bare helt fantastisk for sådan en som mig. Et sammentræf? Måske. Jeg ved det ikke, men det passer mig rigtig fint.

Jeg brugte weekenden på at falde på plads, og om mandagen var jeg klar til min første dag som lærling på Lundbergs Planteskole.

Lundbergs Planteskole

Lundbergs Planteskole ligger på Sørlandet, der er den sydligste af Norges fem landsdele. Det er en familiedrevet planteskole, der på mange måder minder om en park, hvor du også kan købe planter. Den ligger som hugget ind i fjeldet midt i den smukke norske natur, og så er der får og høns og den hyggeligste lille cafe. Det er et sted, hvor mange forskellige kunder kommer for bl.a. at få inspiration og handle til deres haver, få gode gartner-råd eller nyde en kop kaffe i smukke og rolige omgivelser.

Der er et stort udvalg af planter og mange forskellige kategorier at dykke ned i, så jeg får en bred vifte af viden og erfaring, som jeg kan tage med mig videre. Personligt synes jeg, at den spiselige have er den mest interessante.

Selvom norsk på mange måder minder om dansk, giver det af og til lidt udfordringer og små misforståelser. For det meste udvikler det sig til latter og en fælles forståelse for, at det med sprog ikke altid er lige nemt. "Planteproget" med de latinske navne kan godt virke overvældende og umiddelbart umuligt at lære, men hver dag bliver jeg imponeret over, hvordan mine kollegaer formår at have samtaler om hundredvis af forskellige planter, deres latinske navne og forskellige behov, og så virker det ikke helt så umuligt alligevel.

” Studier viser, at have-
ejere og glade mennesker
lever længst ” .

Den gamle gartner Karl Frederik, som startede Lundbergs i sin tid, har også sin daglige gang på stedet. Han sidder som regel på sin faste plads med en cigar og kommer med gode gartner-råd. Han var selv engang elev på Jordbrugets Uddannelsescenter i Danmark og rejste siden tilbage til Norge og åbnede sin egen planteskole. Han er meget dygtig, og det er nu hans døtre, som er de daglige ledere. De er vokset op på planteskolen og har fået kundskaberne helt ind under neglene siden de var små. Jeg bliver meget motiveret af at arbejde med hele holdet på planteskolen og suger al den viden til mig, jeg kan.

Lundbergs har også en anlægsafdeling, så af og til kommer jeg med ud på anlæg. Der lærer jeg bl.a. etablering af haver, beskæring, pasning og pleje af de forskellige planter og deres behov. Jeg kommer ud på alle slags pladser - fra almindelige villahaver til parkeringspladser, fra baggårde til slotshaver og luksuriøse sommerhusområder ved kysten - alt sammen i den vilde og smukke norske natur.

Det er spændende og meget inspirerende at arbejde som gartner i Norge, fordi der blandt andet er så mange forskellige variationer af terræn og klima, som jeg skal tage højde for. Det er en unik mulighed og en ekstra gevinst, at jeg kan bruge det, jeg lærer på anlæg til kundeservice på planteskolen og omvendt.

Simpel lykke

Studier viser, at haveejere og glade mennesker lever længst. Jeg tror, at det at arbejde med og i naturen giver en ro og en simpel lykke i et ellers hektisk liv, og i en verden med fokus på mentalt helbred og vores varetagelse af natur er gartnerfaget superrelevant.

Jeg vokser hver dag, og jeg ved, at skulle jeg bakke ind i et fjeld igen, så har jeg et netværk til at gribe mig. Jeg tager til blåaftener med mine kollegaer og bader med mine venner i kollektivet, når jeg har fri. Jeg går i seng hver dag med en spirende glæde over, at jeg tog springet og griber verden igen i morgen. Træt i kroppen, frisk i sindet - det giver mig næring til at gro og udfolde mig som gartner i det norske paradys, som Sørlandet er.